

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1667/2015
29.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужилаца Љ.Л. из К., Р.М. из К., М.Р. из К., М.Ћ. из Г., М.Л. из Б., М.С. из М., Б.Р. из Р., Д.К. из Б., А.Ђ. из Р., Б.Д. из Г., чији је пуномоћник Ј.С., адвокат из К., против туженог Ј.С. а.д. Б., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3005/14 од 05.05.2015. године, у седници одржаној 29.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3005/14 од 05.05.2015. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3005/14 од 05.05.2015. године преиначена је пресуда Основног суда у Краљеву П1 1426/12 од 04.03.2014. године тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца Љ.Л. којим је тражио да се поништи решење туженог број 2656/1 од 24.06.2010. године на основу ког му је отказан уговор о раду број 692 од 27.01.2003. године; одбијен тужбени захтев тужиоца Р.М. којим је тражио да се поништи решење туженог број 2657/1 од 24.06.2010. године на основу ког му је отказан уговор о раду број 448 од 21.01.2003. године; одбијен тужбени захтев тужиоца М.Р. којим је тражио да се поништи решење туженог број 2658/1 од 24.06.2010. године на основу ког му је отказан уговор о раду број 693 од 27.01.2003. године; одбијен тужбени захтев тужиоца М.Ћ. којим је тражио да се поништи решење туженог број 2921/4 од 01.07.2010. године на основу ког му је отказан уговор о раду број 688 од 27.01.2003. године; одбијен тужбени захтев тужиоца М.Л. којим је тражио да се поништи решење туженог број 2908/1 од 30.06.2010. године на основу ког му је отказан уговор о раду број 8160/1 од 03.12.2002. године; одбијен тужбени захтев тужиоца М.С. којим је тражио да се поништи решење туженог број 2673/1 од 24.06.2010. године на основу ког му је отказан уговор о раду број 3133/1 од 15.04.2004. године; одбијен тужбени захтев тужиле Б.Р. којим је тражила да се поништи решење туженог број 2905/1 од

30.06.2010. године на основу ког јој је отказан уговор о раду број 990/1 од 04.02.2003. године; одбијен тужбени захтев тужиоца Д.К. којим је тражио да се поништи решење туженог број 2671/1 од 24.06.2010. године на основу ког му је отказан уговор о раду број 695 од 27.01.2003. године; одбијен тужбени захтев тужиоца А.Ђ. којим је тражио да се поништи решење туженог број 2655/1 од 24.06.2010. године на основу ког му је отказан уговор о раду број 5251 од 06.06.2003. године; одбијен тужбени захтев тужиоца Б.Д. којим је тражио да се поништи решење туженог број 2654/1 од 24.06.2010. године на основу ког му је отказан уговор о раду број 5241 од 06.06.2003. године, са свим припадајућим анексима, као и захтев тужилаца да их тужени врати на рад. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП јер је побијана пресуда јасна, непротивречна и садржи разлоге о одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су били запослени код туженог на неодређено време. Обављали су послове продавца, тачиоца горива на бензинским станицама Д. и Р. у Сектору малопродаје и дилерске мреже, Дирекције комерцијалних послова Регије К. Тужени је тужиоцима отказао уговоре о раду (са свим анексима) решењима донетим 24.06.2010. године, 30.06.2010. године и 01.07.2010. године, на основу којих им је радни однос престао због престанка потребе за обављањем послова. Пре него што су тужиоцима отказани уговори о раду, тужени је спровео поступак утврђивања вишка запослених и то тако што је Управни одбор туженог донео Одлуку о утврђивању вишка запослених 18.05.2010. године услед економских и организационих промена и формиран је тим за израду Предлога програма за утврђивање вишка запослених. Правилником о изменама и допунама Правилника о систематизацији послова од 14.05.2010. године чланом 5. промењена је организациона структура Дирекције за комерцијалне послове тако што су брисане бензинске станице Д. и Р., као и радна места систематизована у тим бензинским станицама. Предлог програма за решавање вишка запослених код туженог донет је 04.06.2010. године и достављен је свим репрезентативним синдикатима туженог, као и Националној служби за запошљавање. Програм решавања вишка запослених донет је на седници Управног одбора 22.06.2010. године и објављен истог дана на огласној табли туженог. У

наведеном програму брисане су бензинске станице Д. и Р., а имена тужилаца су на списку запослених који су проглашени технолошким вишком. Те станице дате су дилерима у складу са уговорима, па је бензинска станица Д. дата је на управљање и руковођење Б & С Ј. д.о.о. Б., а бензинска станица Р. А.С. д.о.о. К. На овим бензинским станицама су укинута сва радна места, па није било могућности да се тужиоци распореде на друга радна места код туженог због економских и организационих промена.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да су настале организационе промене незаконито спроведене, јер тужени није доставио доказе о покушајима да упусти тужиоце на рад код дилера са којима је успоставио пословну сарадњу закључењем уговора о управљању бензинским станицама, те је поништио решења којима је тужиоцима отказан уговор о раду и обавезао туженог да их врати на рад.

По схватању овог суда, правилно је апелациони суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбене захтеве тужилаца.

У конкретном случају, тужиоцима је решењем туженог престао радни однос отказом уговора о раду применом члана 179. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05...) због престанка потребе за обављањем послова које су до тада обављали, услед економских и организационих промена код туженог. Тачније, радна места на којима су тужиоци радили, односно цела бензинска станица Д. и Р. укинуте су, јер су дате уговором о управљању другим послодавцима. Пре доношења решења о отказу уговора о раду тужени је поштовао поступак прописан чланом 153. до 160. Закона о раду у погледу доношења Програма решавања вишка запослених, његове садржине, достављања надлежним органима ради давања мишљења и обавеза на исплату отпремнине.

Пошто су радна места тужилаца укинута новом систематизацијом послова код туженог, правилан је закључак апелационог суда да постоји ваљан разлог за престанак радног односа тужилаца због оперативних потреба - организационих и економских промена предузећа у складу са чланом 4. Конвенције МОР број 158. Код утврђених чињеница да тужени тужиоцима није могао да обезбеди рад на другом радном месту, да тужиоци нису били заинтересовани за заснивање радног односа код дилера који преузима управљање на бензинској станици Д. и Р., те да је тужиоцима радно место укинута на наведеним бензинским станицама настанком организационих и економских промена код туженог, у поступку утврђивања тужилаца као запослених за чијим радом је престала потреба код туженог, по оцени овог суда, није било неправилности и незаконитости. Решење туженог о отказу уговора о раду тужиоцима због престанка потребе за радом тужилаца донето је у складу са одредбом члана 153, 155. став 2, 156, 179. тачка 9. Закона о раду, па су неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

На основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**